

A black and white photograph of a city skyline at night, reflected in a body of water. The skyline includes several illuminated buildings, with a prominent dome-shaped structure in the center and a tall, slender skyscraper on the right. The lights from the buildings create a shimmering reflection on the water's surface.

Kateřina Peřková

Svět bez konce

Kateřina Peřková
Svět bez konce

Eroika

Kateřina Peřková

Svět bez konce

Eroika

© Kateřina Pešková, 2010

© Eroika, 2010

ISBN 978-80-87409-04-6

Pro Parje

PŘEDEHRA

1010

Přitulili se k sobě. Dva lidé. Žena kolem třiceti s lícními kostmi vysoko nad okrouhlou linkou rtů, muž s vráskami předčasné vyspělosti kolem úzkostí přimhouřených očí... Už nebylo co říct. Slova ztratila smysl a jediné, co zůstalo, bylo tiché pochopení. V úzkém prostoru se těžce dýchalo. Muž natáhl ruku a pohladil ženu po vlasech. Ebenových... stejně jako jejich pleť. Zavřela oči. Tiše setřel jedinou slzu, která skanula z promáčených řas, a začal počítat.

Nula je katapultovala do ticha věčnosti tak, jak to bylo předpovězeno...

Tam, kde začíná vesmír a končí lidské představy o Bohu.

PROLOG

Boston
O tisíc let později
21. září

Ten večer přšlo víc, než by kdo čekal. Popraskaná dlažba cákala pod nohama a ve vzduchu byly cítit výpary velkoměsta, které s úsilím přechází z vlhkých, lepivých dnů pozdního léta v podstatně chladnější noci nastupujícího podzimu. V ulici se objevila tmavá silueta.

Mark Benham místo, kterým procházel, nesoudil. Jižní Boston měl ke slávě cambridgeského Harvardu daleko, a pokud na něm bylo něco zajímavého, byla to pestrá komunita lidí a špatná pověst. Jo, kvůli ní sem vlastně vůbec zavítal. Šlápl do louže. Zaklel, oklepal už tak mokré nohavice džínů a s hlavou skloněnou před deštěm se probíjovávával ke stanici metra. Proč si Bull (neboli Býk) musel otevřít bar až na konečné?! Smysl to nemělo žádný, ale koneckonců jeho dlouholetý kamarád zakládá svá rozhodnutí speciálně na díle náhody nebo na internetovém horoskopu, a názor jistého studenta žurnalistiky ho nezajímal. „Žádnej Bejk,“ zabručel Mark pod vousy rozčarovane. „Vůl to je!“

Kdyby nebyl opilý a společensky unavený, asi by i vnímal, co říká. „Dáš si ještě pivo, Benhame?“ zadeklamoval do éteru rozjařene a zakopl o plechovku. „Krucí!“ V poslední sekundě se chytil hrubé, špinavé zdi a chvíli se u ní vydýchal. Déšť stékající mu do tváře ho trochu probral. Zamračil se a zrak mu sklouzl na barák naproti. Něco se tam válelo ve výklenku pod požárním schodištěm... S námahou si protřel oči pod kšiltem s nášivkou

baseballového klubu Red Sox a zkoušel na tu věc zaostřit. Marně. Zatřásl se a uvědomil si, že je promočený na kost. „No jo, no jo...“ povzdechl si nahlas a vyklopýtal na cestu k metru. To, že vlak skutečně ještě jel, ho překvapilo. Nastoupil a okamžitě usnul. Ranní budík bude nenávidět, ale do školy stejně musí.

I PÁTEK

Deník *Bostonské listy*,
redakce na Washingtonské ulici
Boston, USA
11.20 h

Reportérka JoJo Moorová byla bezesporu majitelkou nejúžasnější záplavy zlatorudých vlasů, kterou *Bostonské listy* kdy viděly. Vyběhla ze své kanceláře a jakoby mimochodem zatukala na dveře té sousední. Rušná redakce novin v jedné z masivních budov v centru Bostonu se sice během oběda pravidelně vylidňovala, ale několik věrných, z donucení odpovědných redaktorů si nosilo jídlo do práce. Kolega a obyvatel sousední kanceláře Josh Finnigan mezi ně patřil, ale dnes to nestihl. Při zvuku dlouhých nehtů na překližce rychle vzhlédl od počítače a instinktivně se zamračil. „A teď je to co?!“

„Šéf ti vzkazuje, abys zase nepřetáhl uzávěrku, Joshi,“ usmála se JoJo laskavě. „Co že to máš za reportáž? Otrava jídlem na středních školách? Fascinující téma... Hrubý výtah by měl být k dispozici ve tři, jinak máš čas až do šesti. Berridge bývá poslední dobou ve svých přáních velice specifický, nemyslíš?“

Znal ji přes dva roky a věděl, že jí soutěživost nikdy nechyběla. Ovšem, šéfredaktor *Bostonských listů* Berridge na ni spoléhal.

„Ty už máš hotovo?“ vrátil jí sadisticky úder pod pás. Ušklíbla se, soucitně na něj mrkla a byla pryč i s přezíravým závanem oblíbeného parfému *J'adore*. „Přeju příjemnou zábavu!“

„Mrcha jedna zatracená,“ zalichotil jí s citem a zamračil se na odloženou složku, tiše spočívající na klávesnici počítače. Zakručelo mu v žaludku. V aktovce u stolu má jenom jednu koblihu a do večera se odtud, velice pravděpodobně, nevyhrabe... Popadl do rukou telefonní sluchátko a vytočil přípojku o patro níž.

„Eddie? Jo, něco chci. Skoč mi do kantýny pro polívku a krutí sendvič. Bez okurek a se salátem, rozumíš?“

Nečekal na odpověď a zavěsil. Kdyby tak tušil, že jeho pojetí absolutní mizérie se o patro níž rozpíná do velikosti Mt. Everestu, začal by se cítit líp.

Eddie Kennan, čerstvý absolvent žurnalistiky, nebyl novým příkazem od svého nadřízeného nadšen, ale ani překvapen. Dělal mu sluhu, poslouchal nejpitomější příkazy, a to přitom před třemi měsíci dokončil studium s červeným diplomem. Kdyby tak věděl, do čeho jde... Praštil sluchátkem zpět na vidlici, rozhlédl se po své tmavé miniaturní kabině, tvářící se jako kancelář, a překonal tendenci mlátit čelem o desku stolu. Byl v práci od včerejšího večera. Dřel jako kůň s podkovami kovanými samotným ďáblem a výsledek? Poslíček z kantýny! Zaběhni sem, zaběhni tam! Priorita všedního dne? Sendvič! Aby opravdoví novináři při práci nehladověli.

„To se mi snad jenom zdá,“ promnul si rukama unavenou kůži na obličeji a prohrábl rozčuchané, temně hnědé vlasy, které už dávno přerostly naprogramovanou délku. Už měsíc, prakticky od svého nástupu na místo pomocného redaktora, se nečesal a bylo to vidět. Kdyby ho tak viděla matka! Povzdechl si a ztěžka se zvedl. Asi by měl přestat myslet, cesta do kantýny a zpět mu jen prospěje. Zvládl ji za tři minuty. Dveře svého šéfa našel dokořán a na stole vyklizené místo na sendvič.

„Polož to sem,“ připomněl mu Finnigan pro jistotu. Ani nezahlédl od práce.

„Náročný den?“ zeptal se Eddie bezmyšlenkovitě.

„Jak jsi daleko s tím seznamem škol?“ vrátil otázku Finnigan, nedávaje mu šanci na opravdový rozhovor. Chtěl udělat seznam teprve před hodinou, ale to mu asi přišlo normální. Eddie si odkašlal. „Je hotový, takže...“

„No sláva,“ oddechl si redaktor spokojeně a hladově se pustil do sendviče, aniž spustil oči z počítačové obrazovky. Svého asistenta už patrně vypustil z mysli a Eddie se nehádal. Za absence dalších příkazů si možná sám stihne dát něco k jídlu, aniž by...

„Ede!“

Na oslavy bylo zjevně moc brzy. Stiskl rty a otočil se. Finnigan se hrabal mezi papíry v jakési žluté složce a oběd mu nepřál. „Tady...“ hodil mu štos nových papírů do náruče. „Udělej mi stručný výtah, nemám čas se s tím psát a jde to do večerní sazby, je to jasný? A zbytečně se s tím nepárej, odpoledne tě potřebuju na tý stupidní otevírací akci v obchodáku!“

Eddiemu Kennanovi v ten moment přišlo, že podepisovat smlouvu s ďáblem jen proto, aby člověk měl dojem, že dělá maximum pro svou budoucnost, je pitomost.

Bostonská univerzita,
katedra žurnalistiky
Boston
16.48 h

Odpolední přestávka mezi hodinami na jedné z méně známých univerzit starobylého města Bostonu se vždycy spíš táhla. Internetová kavárna ve studentském centru byla zaplněná do posledního místa. Za jedním ze čtvercových pultů tvrdě spal Mark Benham. Ležel strategicky schovaný za placatou obrazovkou počítače a nenechal se rušit, dokud mu přímo do ucha nezadrnčel mobil. Trhl sebou a příští vjem, který mu vnikl do mozku, byl rachot

klávesnice, kterou loktem shodil na zem. Zadrhla se na půl cesty. Zaklel, promnul si oči a škulbl telefonem k uchu.

„Jo?!“

„Neříkej, že jsem tě zase chytil, jak tam chrápeš! Na to chodíš do školy a platíš za to pět táců za semestr?!“

Sarkastická poznámka ho donutila se okamžitě probrat. Rozhlédl se kolem sebe, a když neviděl žádnou odezvu svého dramatického zmrtvýchvstání, úlevně vydechl a snažil se vrátit obsah stolu zpět na desku. Klávesnice vzdorovala a papíry rozházené všude kolem situaci nepomáhaly.

„Hlavně, že ty jsi svatej!“ Zasykl do telefonu našťavaně a měl chuť hovor ukončit. Kennan byl už přes tři měsíce jeho spolubydlící v bytě u Parku a občas měl tendenci si stěžovat na vlastní zaměstnání. Volat mu do školy byl oblíbený trik... No, ale co se týče stěžování, měl dnes Mark navrch. „V noci jsme to přehnali,“ vysvětlil ospale. „Vrátil jsem se domu pozdě a pak musel ráno vstávat... Panebože!“

„Copak tys měl směnu v Sheratonu?“ zeptal se Ed udiveně. „Myslel jsem, že až dneska...“

„No dyť jo! Včera jsem jen pomáhal Bullovi s lokálem,“ zívł Mark otupěle a snažil se pátravě vysledovat, jestli ho někdo ze spolužáků nedrbe za jeho zády. „Víš přece, že se stěhovali! Byla to pořádná makačka, dostat ty jeho krámy na auto a pak zase dolů...“

„Jo, Bull...“ protáhl Eddie chápavě. „Tak to pardon. A kam že se to stěhovali?“

„Ty máš taky paměť! Do Jižního Bostonu, výhodná koupě,“ uškříbl se Mark a věděl, že jeho spolubydlící, pokud si nesedí na vedení, jeho poznámku vezme tak, jak by měl. Kupodivu se nemýlil.

„Snad se mu to vyplatí bez rozbitejch oken a náhlých samovznícení...“

„Žádný strachy. Proč že to vlastně voláš?“

Návrat do přítomnosti Eddieho trochu zaskočil. „No proto, protože... to dneska v jedenáct na tu jejich takzvané iniciační party do Mary's nestihnu!“

„Že by zase velkej šéf zapracoval?“ oživil Mark nepatříčně jedovatě.

„Mám toho chlapa po krk,“ zavyl Eddie, „nejradši bych mu s ním zakroutil! Jak to tak vidím, nehnu se z kanceláře pravděpodobně až do rána. Vysvětlíš to Bullovi? Hlavně Meg, prosím tě, slíbil jsem jí, že si s ní připiju na nové začátky!“

„To ona zřejmě na časný konce...“

„Nekecej! Uvidíme se zítra.“

„Jo. Zítra.“

„Dej si v Sheratonu večeri i za mě!“

„Nebud' škodolibej,“ odsekl Mark na závěr a práskl s telefonem. To, že dnes musel na vedlejšák do hotelové restaurace, kde ho po dlouhém vyjednávání před rokem zaměstnali jako číšníka, který ovládá dva jazyky (o francouzštinu se zatím jenom pokoušel) mu po včerejším fiasku s „přediniciační“ party v novém lokále nějak nesedlo. Povzdechl si a už posté pohlédl na hodinky. Ještě půl hodiny! Srovnal počítač do původní polohy a ze svého souboru v síti si stáhl rozpracovaný domácí úkol, který měl odevzdat už před týdnem. Dodělávat si magistra v osmadvaceti, když člověk žije sám a má po nocích směny v hotelové restauraci, není zas až taková sranda... Asi to trochu přehání. Ale šance na lepší práci nežli v každonočním předklonu s tváří staženou v permanentní křeči se rozhodně nevzdá!

Koneckonců, doufat mohl vždycky.

Probral se. Potřeboval dopsat esej na téma publicistika 21. století pro hodinu (jakkoli překvapivě) moderní publicistiky. To by bylo téma pro Eda! Mark věděl, proč si ze zástupu možných spolubydlících vybral už vystudovaného žurnalistu. Krátce se zamyslel, znovu otevřel internet

a napsal e-mail, k němuž své nedodělané dílo přiložil. Možná, že se nad ním Eddie smiluje... Za rande s Meg by mu to stálo, no ne? Řekne mu, že ji pomůže obměkčit. Ta holka byla kus, a navíc na něj z nějakého důvodu dala... Usmál se a dopis odeslal. Asi mu bude za chvíli od nadávek zvonit v uších.

Za tři minuty se na obrazovce opravdu objevil nový e-mail. Od Kennana. Že si tu esej může strčit do... Super. A to se Eddie většinou vyjadřoval zásadně ve velice slušných výrazech. Mark se zhluboka nadechl, vydechl, a než začal psát, naladil internetové rádio. Měl štěstí jako vždycky; místo muziky zprávy. Normální klasika. Mrtvoly, požáry, zaběhnutí psi, budoucí i překonané apokalypsy. V duchu se ušklíbl a temně přemítal nad profesionálními povinnostmi „kolegy“ novináře Eddieho. Co je na dnešních „Zprávách“ vlastně důležitého? Nález ubitého bezdomovce, pobodání teenagerů před školou a nevyhnutelné kontroly všech školou povinných, kteří co do vynalézavosti, KAM ukrýt ilegální nůž, předčí všechny policajty na světě... Soustředil se radši na přehled podkladů pro esej a pak v rádiu zaslechl jméno ulice, kterou včera šel. Včera? Byl tak opilý, že ani nevěděl... Zarazil se, přerušil autorskou tvorbu a v prohlížeči našel záznam zpráv, které v rádiu právě proběhly.

...mrtvola neznámého muže nalezená v ranních hodinách na Brooks Street...

Tak moment. Jestli šel od Bulla na metro tou nejkratší možnou trasou, tak musel Brooks Street projít. Jinudy to vlastně ani nešlo! Polkl a nepříjemně ho zamrazilo v zádech. Paměť ho mávla, ale jistý pocit, že někde něco zahlédl, nešlo přejít. Co když toho člověka viděl? Co když potkal i vraha...?

Ale kdyby přece něco viděl, zavolal by policii nebo by běžel pro pomoc nebo... Trochu ho překvapovalo, že neudělal vůbec nic. Nebo byl natolik opilý, že mu to bylo jed-

no? Potřásl hlavou a snažil se ten pocit nepříjemnosti ze sebe shodit. Třeba jenom zbytečně šílí a vůbec přes Brooks nešel. Jo. To bude ono. Odklepl internet a s námahou se soustředil na vlastní práci. Za půl hodiny musí vyrazit do Sheratonu, nebo ho manažer hotelu rovnou ve dveřích otočí a pošle hledat si nový job. Nutnost dopsat esej za každou cenu mu nakonec dokonale vyčistila mozek od zbytečných starostí aspoň do té doby, než byl čas vyrazit do práce.

Sprintem.

Hotelová šatna v Markovi vždycky probouzela pocity klaustrofobie. Převlékl se do svých pracovních šatů, i když si přitom otloukl čelo o zprohýbaný plech své přidělené skříňky a chvíli poskakoval na jedné noze. Nakonec udýchaně zaklel, nabral rovnováhu, bleskurychle nahodil přes ramena sako, popotáhl sněhobílou košili a v malém zrcátku zastrčeném v pravém horním rohu skříňky se profesionálně obhlédl, než si utáhl kravatu a přičísl tmavé vlasy. Po včerejšku mu trčely do čela jak hřebíky, ale namočil je v umyvadle a pak si daly říct. Hotovo. Vyklouzl ze šatny pohybem varietního kouzelníka a vyběhl směrem k hlavnímu sálu restaurace hotelu Sheraton – lokální to oázy turistů z New Yorku a západního pobřeží USA přejících si zažít „něco speciálního“.

Manažer Bob Brown ho odchytil těsně u dveří kuchyně.

„Pane Benhame!“

„Ah, pane Browne?“ odpověděl zdvořile a pokoušel se chytit dech a číšnickou profesionalitu ztracenou celodenním pobytem mezi pubertální nadějí lidstva.

„Jdete o pět minut později,“ upozornil ho manažer ledově. Přejel ho přísným, hodnotícím pohledem a Mark se v duchu obrnil. Brown však jen naposledy zavrtěl hla-

vou, přešlápl a jednoduše ukázal do kuchyně. „Střídáte pana Limeta. Stoly šest, sedm a osm.“

Mark vděčně kývl a sledoval ho naučeným, podlézavým pohledem tak dlouho, dokud se závanem důležitosti nezmizel v sále, a potom sám prudce vpadl do ráje kuchařů. Denis Limet byl pomešší Jihoafričan tmavé pleti, který trpělivostí zrovna neoplýval, a pokud musel pět minut čekat... „Pan Benham, dámy a pánové!“ ozval se mu v ústretu výkřik na uvítanou přesně podle očekávání.

Mark se vyzývavě usmál a odmávl našťvané námitky někam do ztracena. „No jo, no jo... omlouvám se, už to nikdy neudělám. Tak jak dneska?“ zeptal se a myslel vytiženost stolů, hotelu a případné rezervace na večere.

Limet si sundal sako, uvolnil kravatu a napil se ze sklenice vody, kterou ukradl jednomu z kuchařů pod rukama. „Pohoda. Obvyklá páteční noční můra,“ ušklíbl se. „Máš tam šest rezervací, Brown ti možná něco přihodí. Cos v tý škole tak dlouho dělal? Nabídlí ti milion za přednášku o sexuálním životě nadržného novináře?!“

Neobtěžoval se s odpovědí, u Limeta to většinou nemělo smysl... Brown už určitě na place přešlapuje a vyhlíží ho jako maják za bouřky. Za hodinu už mu bylo všechno úplně jedno. Pátek se rozjel plnou parou. Obsloužil tři rezervace, tuhle něco přinesl, tamhle odnesl, usmál se, zkušeně lichotil a důkladně kasíroval a s načatou osmou hodinou večerní se psychicky připravoval na hlavní nápor hladových žaludků.

V půl deváté dostal deset minut na vydechnutí. Vylezl přes kuchyň na dvůr u kontejnerů, spustil tělo na schody a unaveně se opřel zády o jeden z květináčů. Dneska našťestí nepršelo. Deset minut není ukrutně dlouhá doba, ale přesto se dokázala protáhnout do zakroucené osmičky jinde ukradené nekonečnosti, když... mu za zády náhle vrzly dveře. Srdce mu v hrudníku prudce přeskočilo, ale pak se před jeho široce rozevřenýma očima mihl pytel

s odpadky. „Sakra, dej pokoj, Becky,“ zavrčel podrážděně na mladičkou holku s culíkem a zrudlými tvářemi, která se v hotelu učila na kuchtíka. Jen se kolem něj s námahou protáhla a útrpně se ušklíbla.

„Chudinko unavenej! Jsi v práci sotva tři hodiny!“

„To není jako dělat v kuchyni,“ vysvětlil pohrdlivě a spiklenecky na ni zamrkal. „Číšník je takový všudypřítomný duch ve fraku, jenže bohužel není ze železa! Má dvě nohy a záda, a ty od ohýbání nad talířema příšerně bolejí...“

Uchichtla se, mávla rukou a se zástěrou zase o něco špinavější utekla zpátky dovnitř do kuchyně. Povytáhl obočí a radši to nekomentoval.

„Ta holka je rapl,“ řekl kolega Mitch Green, který se právě vyloupl ze dveří, a obratně si zapálil cigaretu. „A měla by zhubnout, už jsem si ji stokrát spletl s myčkou na nádobí.“

Mark se zašklebil. Green měl na starosti stoly tři, čtyři, pět a občas i salonek, ale v soukromí u odpadků si na etiketu nepotrpěl. Naštěstí. Mark mu udělal místo na schodu. „Co s tím jídlem ti lidi dělají?!“ postěžoval si filozoficky. „Stojí je to takový prachy, a my polovinu hodíme krysám.“

„Byl jsi včera za Bullem a klukama?“

Povzdechl si. Bolela ho hlava, kdykoli si na to vzpomněl. „Jo. Protáhlo se to do rána, parchant jeden... a to prej, že si jen zahrajeme kulečnick! Akorát že po sedmi pivech už to tágo není tak rovný.“

„Prej se něco stalo poblíž Brooks Street.“

Markovi přeběhl mráz po zádech, ale jen přikývl. Mrtvo-la, kterou neviděl, ho bude strašit i ve snu. Potlačil odpor a řekl, co věděl. Mitch jen kroutil hlavou. „Tak tys tam byl?! Ještě že tě tam nikdo neviděl...“

To byl trochu divný komentář.

„A proč?“ zeptal se ofenzivně. „Jen jsem šel kolem a vůbec... třeba jsem to vzal úplně jinudy! Kdybych viděl

zabitýho chlapa s ksichtem na maděru, tak bych přece něco udělal, ne?! Rozhodně bych aspoň rychle vystřízlivěl!“

„Prosím tě, neblbni,“ zasmál se Mitch pobaveně. „Jenom si z tebe utahuju.“

„Blbá sranda,“ odfrkl Mark unaveně a protřel si oči. „Bože, já už chci domu...“

„Kolik toho tam ještě máš?“

„Tři další rezervačky.“

„Snad nebudou sedět do půlnoci.“

„Jo. A dám se na modlení!“

„Život je pes,“ pronesl Mitch moudře, odcvrkl nedopalek a zvedl se. „Musim běžet.“

Nechal ho jít. Zíral na přeplněnou popelnici tři kroky od sebe, aniž ji viděl, a po chvílce konstatoval, že i když se mu opravdu vůbec nechce, bude se muset vrátit do sálu. Hosté začnou přicházet každou chvíli. Neměl na ně náladu, ale manažer ho sledoval jako ostříž a Mark mu rozhodně nechtěl dávat záminku k nepředloženým akcím. Utáhl kravatu, zkontroloval sako a vrátil se do jámy lvové, jako by ho bolely zuby.

Stůl číslo šest. Bůhví proč, ale skoro každý týden u něj vysedávali dva starší, tiší pánové s aktovkami, které si hned po první návštěvě tipl na profesory některé ze zdejších univerzit. A teď, po dalších třech sezeních, se je ještě stále snažil zařadit k jednotlivým školám. Tady v Bostonu zbývaly dvě: Harvard a Bostonská. Třeba bude mít dneska konečně štěstí a tu jejich alma mater konečně identifikuje. Vzhledem k poloze Sheratonu by spíše jako lokalita připadal v úvahu Kenmore. Bostonská univerzita je jednou z největších ve Státech... pokud tedy páni profesori nemají na saku odznáček s písmenem „H“, což by zase svědčilo pro Harvard. Ošemetné.

Přitočil se ke stolu a začal s obligátním představením a konkrétní nabídkou pokrmů. Po druhé lahvi vína se kamenné obličej akademiků uvolnily a následovala

opravdová debata. Mark se začínal bavit. Občas zachytil pár slov, výbuch polemiky a nezřídkaždy žádost o rozsouzení. To činil s největším potěšením, dokud nezachytil v rohu setmělého sálu přízračný obličej Boba Browna. Okamžitě zacouval a začal se věnovat i svým ostatním hostům u stolů sedm a osm. Nuda v Bostonu, to ano, ale spropitné by přišlo vhod...

„Mladíku!“

Inteligenti nezklamali ani teď. Přitočil se k jejich stolu s výrazem pobavené rezervovanosti a byl zvědavý, co si zase ti dva blázni vymyslí. „Pánové?“

„Přineste nám ještě dvě skotské!“ požádal ho muž, jehož jméno už si pamatoval; profesor doktor Levinsky. „A účet! Profesor Heller má dnes zjevně plno energie k práci přesčas! Jen kdyby pak ráno nepřepsal všechno, co za noc stvoří...“

„Tedy proč vždycky musíš znehodnocovat mou noční produktivitu v přímé úměře s časem stráveným popíjením alkoholu, to nikdy nepochopím!“ bránil se jeho kolega zjevně dotčeně.

„Jistě, jistě,“ odmávl ho Levinsky s úšklebkem naprosto totožným s tím, jaký bývá ve tvářích žáků páté třídy, kteří se v lavici překřikují o pozornost učitelky. Mark se rychle otočil k manažerovi Brownovi zády, protože úsměv už déle utajovat nezvládl, a zakašlal: „Skotská, dvakrát, hned to bude!“

Zmizel u baru a zdálky je viděl v debatě vášnivě pokračovat. Zakroutil hlavou. Na čem ti dva můžou pracovat, že je to takhle dostává do varu... Na lékaře nevypadali a na právníky či ekonomy se chovali moc bláznivě. Usmál se a všiml si, že ve vedlejší místnosti u baru se s třeskotem převrhla židle. No jistě, nějaký movitý byznysmen si dal víc, než slyšel, a teď aby po něm uklízeli. Vedle židle byla i nepominutelná louže zvratků. Radši se otočil a i s tácem naloženým požadovaným destilátem se vydal zpět k hostům.

Až když alkohol servíroval, přišlo mu divné, že se ke znečištěnému barovému pultu rozeběhl i Bob Brown. Proč tam nepošle pikolíka s hadrem? Hlavní manažer se objevil zpět v sále a nenápadně mávl na dveřníka. To už se začali ohlížet i ostatní hosté a sálem se rozlehl šepot. Mark se zamračeně rozhlížel, a když zaslechl zmínku o „nehodě“ a „lékaři“, přistihl se, že absolutně nechápe, o co se jedná. Udělalo se někomu zle? Nebo někdo z hostů uklouzl na blit... zvratkách pod stoličkami dřív, než to stihli uklidit, a zlomil si nohu? Přestal hloupě fantazírovat, omluvil se hostům a rychle vykročil k baru.

„Pane Benhame!“

Výkřik Boba Browna ho zarazil uprostřed kroku, ještě než k závěsu dělicímu jídelnu od baru vůbec došel: „Ano?“

„Věnujte se hostům! Ujistěte je, že máme situaci plně pod kontrolou.“

„A co se stalo?“ zasyčel Mark prudce, zatímco se snažil nahlédnout do vedlejší místnosti. Brown ho za klopy stáhl zpět.

„Nešťastná náhoda... Jeden z hostů u baru se zřejmě opil víc než obvykle a prohnal si hlavu kulkou z osmačtyřicítky policejní pistole.“

„Cože?! Ale já jsem nic...“

„Nikdo nic neslyšel, pane Benhame, nejste sám! Zbraně se už v dnešní době zřejmě automaticky prodávají i s tlučiči v povinné výbavě. Každopádně, policie je na cestě a ambulance u zadního vchodu. Zachovejte klid a věnujte se hostům! Rozumíme si?!“

Probodl ho posledním pohledem, upravil si oděv a rychle odešel. Závěs za sebou zatáhl. Mark za ním zíral dobrých několik minut a vůbec nic nechápal. Sebevražda? Na baru? Vždyť se tam teď díval! Kdyby viděl, jak si chlápek přikládá pistoli k čelu a tiskne kohoutek, přece by... To je blbost. Jediné, co viděl, byla ta převrácená židle na zemi.

Nadechl se a s námahou dal myšlenky dohromady. Musí přestat panikařit a jít dodělat práci. Profesori na něj hleděli s výrazy běžné lidské zvědavosti, když je vratce ujišťoval, že vše je v naprostém pořádku. Nevěřili, ale naštěstí uznali, že to není jejich problém, a zbytečně ho nedusili. Ještě před odchodem z restaurace se k němu profesor Levinsky přitočil, poplácal ho po rameni a řekl větu, kterou pak Mark nemohl dostat z hlavy: „Vlastní smrt si bohužel nelze vybrat, mladíku. Ta potvora si vždycky vybírá nás. Nic si z toho nedělejte. Dobrou noc!“

Na party do Mary's nešel.

Původně se Bullův nový lokál měl jmenovat Mary's Butt, ale vzhledem k ofenzivní povaze názvu (butt = zadnice) byli majitelé nuceni ho zkrátit. Mark se trpce usmál, nabral směr byt u Bostonského parku a nechal si v hlavě dokolečka obíhat ujištění, že to, co se mu v pouhých dvou dnech stalo, je jenom prachobyčejná náhoda, a jestli nad tím bude přemýšlet i jen o hodinu déle, nutně skončí s druhou opicí. Ještě že je zítra sobota!

Redakce *Bostonských listů*

Boston

0.35 h

Eddie položil telefonní sluchátko, napil se vystydlého kafe a s námahou se soustředil na psaní článku, který mu Finnigan včera odpoledne přiklepl. Teď už byl dávno víkend, a on stále trčel v práci. Vzpomněl si na svého spolubydlícího a v duchu si tiše povzdechl. Mark se už určitě vrátil z práce, namířil si to rovnou k Bullovi a teď někde popíjí vychlazené pivo, baví se s ostatními a užívá si volna. Mizera jeden. Eddie jen s námahou vypudil provokativní představy z hlavy a násilím přeslabikoval další řádek na monitoru svého počítače.

„V někdejších sférách meziválečného klidu se úsilí ve školní strukturalizaci stabilizovalo na průměrné výstavbě pěti set školních zařízení na území čtyř států...“

Tentokrát už ho ostré zazvonění telefonu naplnilo zoufalstvím. „Krucinál hernajs fagot!“ zaklel a praštil pěstí do stolu. Proč mu lidi nemůžou dát pokoj ani po půlnoci o víkend, to opravdu nechápal. Ale věren novinářské zásadě – nic neprošvihnout – nakonec telefon s nadlidským úsilím zvedl a ohlásil se: „Noční redakce, Kennan!“

„Dovolala jsem se správně do *Bostonských listů*? Víte, já jsem zkoušela najít správné číslo celé měsíce a všichni mě odkazovali na internetové stránky, ale tam...“

Potlačil chuť praštit čelem o desku svého pracovního stolu a vší silou se pokoušel maskovat své podráždění, zatímco ze sebe konečně vynutil odpověď: „Mám pro vás dobrou zprávu, madam! Jste tu správně! A co pro vás můžu udělat?“

Odmlčela se.

„Haló...?“ Únavu předstírat nemusel.

„Ano, ano, já vám děkuji za ochotu,“ ozvala se znovu a tentokrát zněl její hlas zdrženlivě a s jistým odstupem. „Chápu, že je pozdě, nerada obtěžuji, ale v novinách se ranní zprávy většinou tisknou velice brzy, a já měla strach, že se nedovolám... Mám jisté informace, které by, podle mého názoru, stály za uveřejnění.“

Informátor. Paráda. A ještě k tomu v sukních; podle hlasu už nejmíň babička...

„Ode dneška za týden nastane konec světa.“

Pomalů zamrkal. „Prosím?“

„Brzy po ránu, několik minut po východu slunce. Poněkud kýčovitě..., že?“ usmála se do telefonu, zatímco Eddie zoufale položil hlavu do dlaní. Výborně. Přesně tohle potřeboval: půlnoční lunatičku na telefonu a nekonečné hodiny vysvětlování. Houbelec! Rozhodl se ve vteřině. Žádné pochopení vůči starším jedincům se začínající

senilitou a nespavostí! Zbaví se té ženské teď, a to tak, že hned.

„Podívejte se, madam,“ odkašlal si chraptivě, „vaše informace je sice velice atraktivní a pravděpodobně zasluhuje absolutní pozornost všech lidí, co si ráno koupí naše noviny, ale bohužel vám musím říct, že jste nekontaktovala tu správnou osobu. Já sloupek zabývající se ‚předpověďmi o konci světa‘ nedělám a člověk odpovědný za jeho správu už odešel, takže...“

„Pane Kennane,“ ozvalo se z telefonu káravě a Eddie si s údivem uvědomil, že neznámá informátorka vůbec nezní naštaně nebo podrážděně. Jestli něco, tak byla nadpozemsky klidná a vtělené pochopení. Zatímco on nechápal vůbec nic.

„Já jsem si v *Bostonských listech* zjišťovala působení všech redaktorů, a pokud něco vím, tak sloupek, o kterém se tak zdvořile zmiňujete, děláte právě vy. Nebo se mýlím?“

Provokace.

„Paní...,“ zarazil se uprostřed slova.

„Leeová. Dorota.“

„Děkuji..., to je sice krásné, paní Leeová, ale nemůžu pro vás nic udělat. Zítřejší vydání je už v tisku. Pokud byste nám časem dodala věrohodné detaily, které vaši, ehm, teorii podpoří, mohu vás odkázat na naši zábavně-vědeckou sekci, kde se o vás jistě dobře postarají. Já, bohužel, nejsem kompetentní podobně zajímavé příběhy přijímat. Věřte mi,“ ušklíbl se pobaveně, „už jsem dnes musel odmítnout nejméně čtyři podobné články, z nichž ten o psu s pěti nohama zněl nejskutečněji! Těšilo mě, na shledanou!“

Než stihl telefon položit, žena se hlasitě zasmála a její věta mu pronikla hluboko do mozku.

„Pane redaktore, já vás velice dobře chápu, ale nemám na vybranou! Některé věci se prostě nikdy nezmění.“

„A to je škoda, že?“ odsekl v nepotlačitelné odpovědi napruženě.

„Měl byste si začít užívat života, mladý muži,“ upozornila ho v naprostém klidu. „Protože vše už je v pohybu.“

„Jistě. Ano. A co?“ zamumlal nevšimavě. Strašně chtěl tenhle absurdní hovor ukončit a jít si zdřímnout...

„Apokalypsa přece,“ opakovala usměvavě a trochu sebekriticky si povzdechla. „Promiňte ty zastaralé termíny... Ale vy k ní máte blíž, než si myslíte, pane Kennane, ať už moje upozornění otisknete nebo ne! Já jsem toho názoru, že by lidé měli být informováni o blížící se záhubě právě proto, aby mohli projít závěrečným procesem očištění od hříchů, nemyslíte? Nevadí, nechám to na vás. Chtěla bych vás však požádat, abyste tyto informace předal alespoň svým přátelům, zvláště pak tomu mladému muži, se kterým sdílíte apartmán, panu Marku Benhamovi. Je to tak správně? Bude to mít chudák velice těžké, ale to už je osud. Dobrou noc!“

„Co... no počkejte!“ probudil se náhle, ale žena už zjevně neměla zájem hovořit déle.

„Dejte mu mé číslo. Přijde čas, kdy mě bude potřebovat,“ dodala tiše a její hlas zněl podivně vzdáleně, jak z vesmíru. „Ta lidská povaha! Vždycky to tak je. No, konec konců, jak jsem řekla; některé věci se nemění.“

Zavěsila. Zůstal sedět s telefonem v ruce a hlavou plnou otázek, na které neznal odpověď. Byla ta ženská cvok, nebo se mu právě proběhlý telefonát prostě a jednoduše zdál?!

II SOBOTA

Bostonský park
Byt 23A
10.01 h

Mark se probudil se slušnou bolestí hlavy. Jeden pohled do vedlejšího pokoje mu naznačil, že Eddie ještě z práce nedorazil. Chudák. Měli by mu platit zlatem za všechny ty hodiny, kterými plýtvá za svobodu slova... Mark se znechuceně otřepal a šel si udělat snídani. Lednička vypadala jako obvykle, tedy prázdně. „Panebože,“ zaklel znechuceně a zase ji zavřel. Dá si kafe. Proteiny tam sice nejsou, ale kofein udělá své.

Zatímco se překapávač tužil, Mark zapnul počítač na stole ve sluncem zalité kuchyni a rutinně se připojil na internet. E-maily skoro žádné, jen něco od Bulla – asi nadávky za včerejšek, který propásl. Dále pak fotky od Lindy, spolužačky, se kterou loni v létě krátce chodil, a zpráva ze studijního oddělení, pravděpodobně kvůli té blbě eseji, kterou na hodinu publicistiky nedodal včas. Mark chvíli zíral na poblikávající obrazovku, pak vstal a šel si nalít to kafe. Za zády mu pípl počítač. Nová zpráva. S hrnkem v ruce se zvědavě otočil, a když poznal, že to je jen od Eda, dal si na čas. S očima pořád ještě napolo zavřenýma a pusou otevřenou v zívání čerstvý e-mail odklikl.

„...*Marku, co ta záležitost v Sheratonu?! Jsou toho plně noviny!*“ četl nahlas, a teprve teď si plně vzpomněl, co se mu včera v práci skutečně stalo. Paměť je hrozná věc. „*Jak to, žes mi nedal vědět?!*“ Temně se ušklíbl a znovu se napil horké kávy, než pokračoval ve čtení. „*Divný telefonát...*“

Cože? Zamračil se a zkoušel zjistit víc, ale Eddie se moc o detaily nepodělil. Zavolání od ženské, která se vyjadřovala jako blázen a zkazila mu noc. No, to ho opravdu pozitivně naladilo!

Znechuceně zprávu vymazal a začal přemýšlet, co si udělá k obědu. Měl by zvednout zadek a jít nakoupit, dokud má čas, pak bude muset psát esej, a to ho do večera nepustí... Nápadu se vzdal, když si vybavil přecpaný obchod. Radši vytáhl z kapsy mobil a našel Bullovo číslo. Určitě bude ještě spát, nechá mu jen hlasovou zprávu a omluví se dřív, než mu stihne zavolat zpátky. Byl to skvělý plán. Jen kdyby to jeho kamarád nezvedl hned po prvním zazvonění.

„No dobrý ránko, ty mizero jeden,“ ozvalo se z Bullovy strany sladce a Mark ztratil naději na hladký smír. „Á, ahoj!“ pozdravil neupřímně. Bull mu to nesežral.

„Včera jsem na tebe čekal až skoro do jedny ráno! A to jsem přitom slíbil Meg, že se ukážeš. Jak potom vypadám?! Měla celej zbytek noci na to, aby mě mohla pranýřovat! Fakt užitečný... děkuju moc a zase se ukaž!“

Mark se nadechl. Což bylo taky jediné, k čemu se dostal.

„Jo a ještě něco,“ nenechal ho kamarád ani začít, „volal Eddie, že prej se tě nemůže dovolat. Tos chrápal tak dlouho?! Koukej dneska aspoň zajít na pokec, když už, odpoledne vyrážíme nahoru do Rockportu, a pokud přijdeš včas, můžu ti pučit Caseyho sportstera. Je v New Yorku, tak ho nebude potřebovat. Zatím!“

Mark odložil telefon na stůl a rozhodl se, že strávít odpoledne a večer na motorce Harley-Davidson je rozhodně zajímavější než u počítače nad nejnudnější esejí roku. Ed si může trhnout nohou. Aby mu teď volal, to by musel být cvok... To počká. Rozhodnuto. Jídlo oželel a začal se věnovat domácím úkolům. Mobil mu drčel ještě několikrát, ale pokaždé to ignoroval. Pokud mu Eddie

chce něco důležitějšího, než je stupidní polemika o nápa-
dech bláznivých ženských, ať přijde domů osobně.

Jižní Boston
10.59

„Pořád mi to nezvedá! Co jsi mu řekl?!“

George McGovern, kterému se kdysi na střední začalo říkat Byk (pravděpodobně kvůli značné podobnosti s již zmiňovaným živočichem), si do telefonu hlasitě povzdechl a němě zakroutil hlavou s grimasou utrpení v obličeji. Jeho nová kolegyně a spolumajitelka Mary's Meg Dawsonová se soucitně ušklíbala. Přestala spravovat karburátor na své vlastní motorce a svráстила čelo v očekávání další napínavé konverzace. Bull se nedivil. Vždycky považoval Eduarda Kennana za nervního pedanta a přirozeného kazisvěta, ale poslouchat jeho gradující telefonáty o líném Benhamovi, zrovna když spravoval výplet kola od harleye, a ještě ke všemu v sobotu ráno, rozhodně nezapadalo do ideální představy víkendu.

„Nejsem jeho tatka, Eddie,“ zavrčel podrážděně a hodil klíčem po mouše. „Jen ho znám od pěti let! Pokud ti neodpovídá, tak asi něco dělá. A vůbec, řek jsem mu, že za hodinu vyrážíme do Rockportu, tak se určitě snaží nahnat body – a navíc nesnáší telefony, jako bys to nevěděl...“

„Stalo se mi něco hrozně divného,“ ztišil hlas Ed nečekaně. Bull si bezhlesně poklepal na čelo a Megan vyprskla smíchy. „Jo? A copak?“

„Volala mi nějaká ženská, včera v noci. Měla hrozně divné kázání o celkem regulérních fantasmagoriích, co do novin dostávám každý den, ale to, co mě dostalo, bylo, že mě... musela znát! Myslím osobně!“

„Ty tvý hříchy, Eddie,“ rozesmál se Bull pobaveně. „Už tě dostihly!“

„Jdi do prčic,“ odsekl Kennan našťvaně. „Kolikrát za život se stane, že ti zavolá osoba, kterou vůbec neznáš, a začne ti vykládat, jak za jeden kalendářní týden skončí svět a že chce, abys to dal vědět lidem okolo, zvláště pak svému spolubydlícímu, nějakému Markovi Benhamovi! Co za vymyšleninu je tohle, heh?!“

Bull si odkašlal. „To myslíš vážně?“

„Jasně, dělám si legraci, Georgi, protože mi to v sobotu ráno dělá perverzní potěšení!“ odfrkl si Ed okázale, než pokračoval: „Teď poslouchej. Ta... ženská mi normálně řekla, abych vyřídil Markovi, aby jí zavolal. Z ničeho nic! Dávala si s ním přese mě rande a vyznělo to tak... samozřejmě! Jako by neměl jinou možnost, jako by to byl fakt, který nelze vyvrátit a který nelze ignorovat, prostě absurdní požadavek, jemuž se pouze a jedině musí vyhovět!“

Bull zakroutil hlavou. Eddie byl teoretik tělem i duší, ale tentokrát to přeháněl... „Hele,olikrát ti už do novin volali, že přijde potopa, hm?“

„Já vim, ale to je něco jiného...“

„Proč by tahle kráva měla být jiná?“

„To je právě to, co nevím,“ odpověděl Ed smrtelně vážně. „A nemám z toho dobřej pocit.“

„Jo,“ řekl Bull krátce. „Chápu. Tak dej výpověď, jeď domu do Kansasu, užij si se všema bývalejma spolužačkama a polib mámu na rozloučenou, protože příští pátek letíme ke hvězdám.“

„Vole!“

„Čau a doufám, že to Markovi nepoběžíš vykládat!“ ukončil Bull rozhovor definitivně a zavěsil: „To je ale pako...“

Megan měla na čele elegantní šmouhu od oleje a v očích zájem. „To bylo jako o čem?!“

Bull se usmál. „Znáš Eddieho..., kdyby rozdávali medaile za chorobný pesimismus, stál by v první řadě.“

Pokývala hlavou a odhrnula pramen blondatých vlasů

z očí. Megan byla opravdu kus... Bůhví proč ale odmítala veškeré nabídky k soukromé konverzaci a neustále šilhala za jistým Benhamem, který měl asi místo mozku piliny. „Kdo všechno s námi odpoledne jede?“

„Budem asi čtyři,“ sdělil jí úsporně a pohledem zkontroloval motorky v garáži. „Půjčím Markovi sportstera, co ty na to?“

„Super,“ usmála se mnohoznačně a Bulla jen tak napadlo, že Mark od té doby, co se rozešel s Lindou, s nikým nechodil. Možná už to bylo moc dlouho. Změna je život a tomu klukovi by holka rozhodně prospěla, zvlášť jestli na něj Eddie bude dotírat s onou novátorskou teorií, že za týden je všechno v... Víme kde.

„Idealista!“

Soustředil se na motorku a začal si pískat. Bylo hezky. Když za hodinu zastavil před garáží taxík a z něj vylezl Mark se slunečními brýlemi na očích a ošoupanou bundou ve stylu „ghost ridera“ přes ramena, Bull se začínal opravdu bavit.

„Jak je, chlape, máš se?“

Mark se ušklíbl, potřásl si s ním rukou v gestu, které jeho otec vždy označoval za pubertální a vyjadřující trapnou touhu po členství v gangu ostatních budižkničemů, a ukázal na dvojici motorek za Bullovými zády.

„Fakt mi půjčíš Caseyho poklad? Třeba jsi jen kecal, a já prošvihávám skvělou příležitost k dopsání publicistického díla tohoto století... Podívej na tu nádheru!“

Přikrčil se u menší motorky s nablýskanou modrozludou nádrží a vsoukal ruce do rukávů bundy, aby ji mohl zapnout. „Měl bych už konečně vydělat nějaký prachy,“ prohodil přemýšlivě, ale Bull se mu dávno naučil nevěřit.

„To tvrdíš od střední,“ pokýval hlavou souhlasně. „Jenže neudržíš blbých pár centů. Proč například jedeme letos do Afriky lízt na nějaký blbý Kilimandžáro, místo abys ty peníze složil jako první splátku na toho harleye, co sis ho

vyhlídnul u Jacka v shopu?! Někdy fakt přemýšlím, jestli to máš v hlavě v pořádku...“

„Na Kili lezeme až v únoru,“ odmávl ho Mark bez zájmu. „A byl to původně tvůj nápad, tak to na mě neházej, ty hledači ztraceného kulturního dědictví. Stejně ho nenajdeš jinde než v Bostonu. Ale jen se neboj,“ vstal z podřepu a poplácal motorku po sedle, „můj čas přijde!“

„Jestli si příště nevybereš Mount Everest na jogging.“

„Jen přes tvou mrtvolu.“

„Nevyhrůžuj, a mimochodem,“ zarazil se Bull záměrně, „jak myslíš, že spolu polezeme na nejvyšší horu Afriky, když se furt o něco hádáme?“

„Jednoduchý řešení. Pakt o desetidenním zakopání válečné sekery.“

„Pakt?!“

„Smlouva, vole. Horská turistika nejde vystavovat kompromisům.“

„Už bys konečně mohl začít mluvit jako normální člověk, a ne podělanej novinář,“ zasmál se Bull srdečně a měl dojem, že Meg zmizela z dohledu. To mu ji připomnělo. „Jede s námi dnes Megan, potřebuje vypadnout z města. A taky se má stavit Joe, Ed prej bude trčet v práci, takže s tím nic nehrozí... Nemaj dneska nějakou oficiální party?“

Mark zavřel oči a zavrtěl hlavou. „Novináři! Ed by měl přestat pracovat 34 hodin v kuse a radši se začít stýkat s lidmi mimo redakci. Pomalu z toho blbne.“

„Volal mi a nadával, proč nezvedáš telefon.“

„Protože se odmítám bavit o debilech, co mu v noci telefonují. Dělá snad v *National Enquireru*? Co to je za lidi, sakra?!“

„Ti, co nemůžou v noci spát. Hele, Marku, koukej zkontrolovat tu mašinu a vyrazíme! Do půlnoci musím bejt zpátky.“

Pokřčil rameny, okamžitě zapomněl na svého poměr-

ně psychicky labilního spolubydlícího a za pět minut vyrážel za Bullovým harleyem na dálnici vedoucí nahoru na sever. Rachot motorů a vlažný podzimní vzduch mu burácel podél helmy a slunce se odráželo v brýlích stejně jako Meganin stroj, jedoucí těsně za ním. Byl rád, že tu Casey není. Události posledních dní se v náhlé svobodě ducha i těla vypařily a zanechaly ho v údolí entuziasmu a vášně na dvou kolech. Dálnice US-128 do Rockportu. *On the road again...*

Klub guvernérů
Boston
22.15 h

Byl sobotní večer a rozlehlá místnost v Klubu guvernérů pronajatá na každoroční party *Bostonských listů* bzučela jako v úle. Eddie Kennan se se zatnutými rty proboujel přes obvyklý dav alkoholu chtivých návštěvníků, ale jelikož se mu do cesty postavil bar, pochopil, o co tu jde, a sám si nechal nalít panáka na kuráž. Po třech dnech v práci ho potřeboval jako sůl. Finnigan počká, stejně ho pozval, jen aby si od něj nechal donést další rundu... Viva žurnalistika!

Po prvním panáku vodky následoval druhý. Otrásl se, jak se mu alkohol propálil krkem, a opřel se o bar. Lidi se ztráceli v pološeru, popocházeli, konverzovali. Ani nevnímal, co mezi sebou řeší. Co pro většinu profesionálních novinářů může být důležité v polovině víkendu? Nedělní zprávy? Zavrtěl hlavou a došlo mu, že se tu pomalu upíjí do slušné opice. Rozhodl se kroužit. U salonu mu číšník vrazil do ruky sklenici šampaňského. Předvedl úsměv a zkoušel se začlenit do davu, což by se mu vedlo docela dobře, kdyby slova a věty, doléhající k němu ze širokého a dalekého okolí, dávaly smysl: „...slyšel jsi, co říkají

o poslední publikaci toho nového portugalského spisovatele...“, „...je to absolutní nesmysl...“, „...nově zavedených ekonomických opatření v Evropském parlamentu se neobejde bez srovnávání s regulacemi nejen v USA, ale i ve všech výsadních asijských státech, to přece...“, „...nález dvou koster v Africe? Co je na tom fantastického?“, „...americký idol, no dovolte, ta show popírá existenci zdravého rozumu...“

Eddie si povzdechl.

„Ede!“

Zamával a div přitom nerozlil šampaňské po podlaze. Finnigan vypadal ve smokingu mladistvě a spořádaně, tedy zřejmě ještě nenavštívil bar anebo je abstinent.

„Dobře, žes přišel Eddie!“ pronesl dunivě, aniž si jeho faux pas všiml, a položil mu ruku na rameno. „Dodělal jsi tu reportáž? Šéf mi kvůli ní pěkně šlapal na paty...“

Ed upil šampusu a velice důstojně přitakal. „Jo. Ale musel jsem to osobně zanést do tisku a u Cambridge se mi potom rozbilo auto... Odtahová služba mi naštěstí poskytla odvoz až sem, fajn kluci. Takže... Jo, velice zajímavá sobota!“

Finnigan na něj pátravě pohlédl a nakonec se jen ušklíbl. Docela ulehčeně, všiml si Ed znechuceně. „Super. Tak jo, a mimochodem, Ede, měl by ses napít častěji,“ doporučil mu redaktor dobromyslně a rádoby spiklenecky na něj zamrkal, „pak se chováš skoro normálně a dá se s tebou i mluvit! Užij si party, je jen jednou za rok.“

Poplácal ho po rameni, odkráčel zpět do salonku a nechal ho tam stát jako úplného pitomce. Ksakru. Čas jít domů. Odstavil sklenici na nejbližší stůl a nabral kurs EXIT. Snad by se tam i dostal, kdyby pořád nevrážel do lidí po cestě... „Dávejte pozor!“ otočil se na něj vztekle jeden z postižených, ale pak se jeho výraz zázračně změnil. „Ede?! Sakra tebe už jsem neviděl věky... Co tu děláš?“

Kamarád Phil Richards. Studovali spolu, opíjeli se spolu a nakonec společně žádali o místo u *Bostonských listů*, které nakonec dostal Ed. „Co TY tu děláš?“ vrátil mu proto otázku zvědavě. „Copak tě k nám nakonec přijali?“

„Vůbec ne. Pracuju pro *Herald*, dneska mě vyslali na výzvědy,“ objasnil mladý muž v tmavém obleku s úšklebkem v hladce oholené tváři. „Nesmíme nechat konkurenci růst bez dozoru...“

„Ha ha,“ napodobil ho Ed sarkasticky. „Vy a ten váš plátek! Dej si odchod, amatére.“

„Neprovokuj. Býti seriózním žurnalistou je mým životním posláním...“

„Což znamená?“

„Přístup k informacím, kamaráde.“

Ed si opovržlivě odfrkl. Možná by si měl dát dalšího panáka... Pak ho něco napadlo. Chytil Phila za rukáv a obratně odtáhl k baru. „Co si dáš?“

„Baccardi s kolou.“

Objednal mu drink a sobě taky. „Ještě chodíš s Davidem?“

Phil pokrčil rameny. „Občas. Podle nálady...“

Ed roztržitě pokývl hlavou. Chtěl se na něco zeptat a nešlo mu to z pusy. Kolegialita... je to vůbec slovo? „Ty, Phile,“ začal rozpačitě, „pochapim, když mi teď neodpovíš, ale stala se mi taková dost divná záležitost, včera v noci. Volala jedna ženská tady z Bostonu, znáš tyhle typy, mají sen o katastrofě a druhý den to zkoušejí prodat jako aktualitu...“

Phil se vědoucně usmál. „Znám. A vlastně obdivuju, já bych toho schopnej nebyl.“

„Jo, jenže tahle ženská nebyla cvok! Vlastně mi tou svojí pragmatičností připomínala učitelku z třetí třídy, až mi běhal mráz po zádech!“

„Můžeš mi něco prozradit? Nebo ti tu lezu do zelí?“ usmál se Phil polovážně a nabral si hrst oříšků.

Ed se nadechl: „Kolik jsi v životě slyšel těch ‚pravých‘ předpovědí o konci světa?“

„To myslíš vážně?“

„Bohužel.“

Zamyslel se. „V podstatě desítky.“

„Nepočítej filmy a knihy. Jen ty, cos osobně slyšel.“

„Nevim, pár... ale většina si jen dělala srandu nebo ze mě zkoušela vymámit peníze.“

„To je to, co mě děsí.“

„Že jsi za tu svoji musel vysolit prachy?“

„Právě naopak, žádný nechtěla! Navíc nešlo ani o jméno, vůbec se nepředstavila a vlastně ani neočekávala, že to otisknu – prostě mi oznámila, že příští pátek je svět v prdeli a my s ním. Bizarní věc...“

Richards vypadal zamyšleně. „Říkáš ženská? A podle hlasu starší? V klidu, v pohodě, jako by se jí to ani nedotýkalo?“

„Přesně tak... moment!“ zbystřil Eddie okamžitě. „Tohle je co?“

„Dneska ráno jsem se bavil s klukem ze zpravodajského. Až na ty detaily měl z téhle telefonistky úplně stejný dojem jako ty.“

Kennan postavil sklenici na bar a bezmyšlenkovitě zíral mezi blyštivé lahve za pultem. Dopadalo na ně světlo ze sálu a odráželo se mu do očí. Oslněně zamrkal. „Takže volala i k vám. Zajímalo by mě, jestli se během noci dovolala i k ostatním deseti novinám, které v Bostonu vycházejí...“

Richards pokrčil rameny a dopil zbytek rumu jediným douškem. „Zapomeň na to,“ vydechl ostře a skluzem poslal prázdnou sklenici zpátky k barmanovi. „Shoda náhod.“

„Umíš si to ale představit?“ pousmál se Ed zvolna. „Konec světa. V pátek o půlnoci příští týden... Ať už si to ta osoba vymyslela, nebo ne, na sto procent v noci ze čtvrtka na pátek spát nebudu.“

„Vždycky jsi byl sentimentální,“ upozornil ho Richards vřele a postavil se. „Měl bych se vrátit do lůna zábavy. Rád jsem tě viděl, Ede, musíme to někdy zopakovat!“

Zmizel mezi lidmi jako ryba ve vodě a nezodpovědně zanechal kamaráda u baru s plnou zásobou drinků. Čas plynul neúměrně s hladinou ve sklenici, a když se Ed ráno probudil, bylo to na schodech před bytem. Jak brzy zjistil, žádný trapas před spolubydlícím neutrpěl, protože Mark doma v noci nespál.